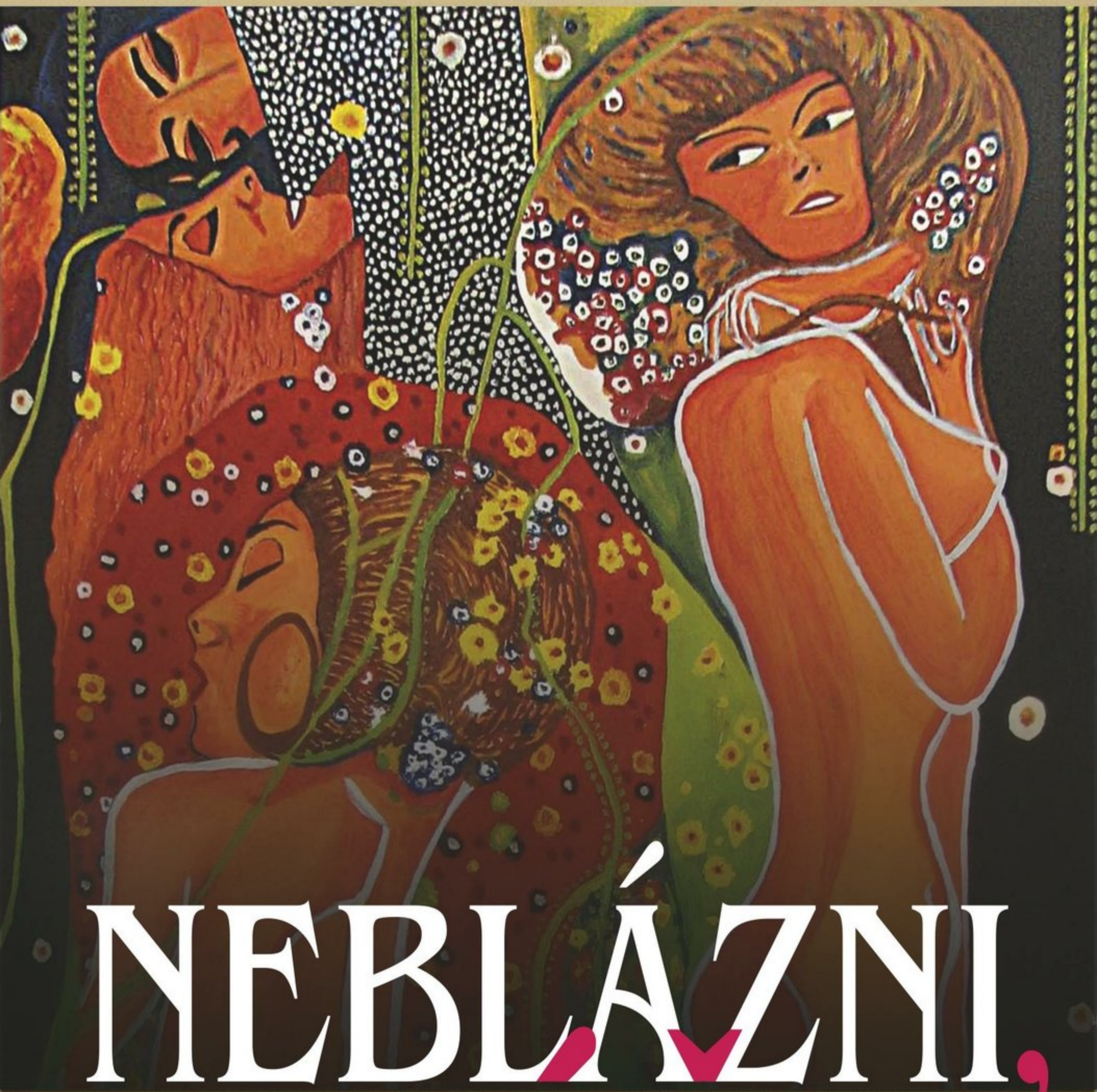

DANA HLAVATÁ

NEBLÁZNI

MILÁČIK

MARENČIN PT

*Venované skvelým priateľom –
ALENKE a MAROŠKOVI GOLEJOVCOM
a ZDENKE PRÍVRACKEJ*

Neblázní, miláčik

DANA HLAVATÁ
Neblázni, miláček

MARENČIN PT

Copyright © Dana Hlavatá, 2017
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2017
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2017
Design © Marta Blehová, 2017
Jazyková úprava Sylvia Sachs
644. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-973-3 (viaz.)
ISBN 978-80-8114-974-0 (ePDF)
ISBN 978-80-8114-975-7 (ePub)

Na nič... a na všetko

1

Margitku som mala vždy rada. Veď kto by sa netešil, keby stretával človeka, na ktorého sa lepia toľké „priesery“, alebo ak chcete „priekaky“, ako na vás? Čo mám na mysli pod životnými absurditami? Na to sa nedá takto jednoznačne, jednou vetou odpovedať. Aby ste všetko pochopili do dôsledku, mali by ste si prečítať to, čo sa týka mojej kamarátky, o ktorej moji dvadsaťroční synovia tvrdia, že sme sa stretli v detstve v jame, ktorú neandertálcovia vykopali pre mamuty, aby tak získali zdroj svojej obživy. Tí nemôžu nič chápať. Ich ešte život naučí. Načo im vysvetľovať všetky prikoria, ktorým sa nevyhnú, nech by si životné partnerky hľadali hoci aj vo filantropickom klube žien! No, ale o tom inokedy. Teraz venujte, prosím, tak ako ja, pozornosť baculke s jamkami v lícach, s noštekou vyhrnutým dohora, stále vlastným chrupom aj po päťdesiatke, ktorá nosí už dve desaťročia ten istý účes, len na stále sa zväčšujúcej tvári. Mikádo. Pri pohľade na ňu vám napadne, že jej osobný kaderník celé roky nezmenil svoj základný pracovný nástroj, akým je okrem nožničiek viacúčelový lavór. Po vnútornej strane obvodu obohnanej suchým zipsom, aby sa na strihaných vlasoch držal ako kliešť. Jej vášeň pre pruhované tričky rôznych farieb a kombinácií pochopil celý okolitý svet, okrem jej manžela, na ktorého má aj teraz ťažké srdce.

– Vieš, Dana, všetko má svoje hranice. A ten môj mameluk ich neustále prekračuje. To, čo mi spravil včera, sa nedá ničím

ospravedlniť, – povie Margitka, vystrúha grimasu, pri ktorej sa jej gumená tvár pokrčí, ako keď stlačíte guľatú špongiu, a vyplešťí na vás veвериčie oči.

– Čo také? – spýtate sa a podopriete si bradu oboma dľaňami, vyvrátenými dohora. Margitka si napraví ramienko podprsienky, ktoré sa jej vrylo do ramena a vytvorilo dva hrbolčeky pod bielo-červeným pružkovaným tričkom. Vykriví ústa a spustí.

– Keby mi k narodeninám radšej nekúpil nič. Alebo odtrhol zo susedovej záhrady okrasný pichliač, ale on mi kúpi blinker. Civiem ti na to čudo, veď vieš, že pri svojom technickom analfabetizme, ktorý je aj tebe dôverne známy, som pár okamihov pátrala v pamäti, čo to asi je. No a keď mi pomohol identifikovať ten nezmysel, pýtam sa ho: Bartolomej, a to si mi načo kúpil? A vieš, čo odvetil!? Vraj nato, aby vedel, keď mu budem chcieť zahrnúť. Vtipné, čo? No vidíš, ani ty sa nesmeješ. Je to trápne! Nie, ja som si ho pred tými rokmi nemala brať, aj keď sa už nič iné robiť nedalo. Ani to mu nezabudnem. Doliezol k nám bez kvetov, požiadat ma o ruku. Postavil sa pred môjho otca nešťastného, nech mu je zem slovenská ľahká, a vraví mu: Otec... tak familiárne si dovolil, otec, žiadam vás o ruku vašej dcéry, ale je to len formalita. A môj tata, zvyknutý na nóbl jednanie, na neho civie cez okuliare... pamätám sa, rám bol z korytnačieho panciera. Teda... bola to imitácia... a teda môj apa sa rozkročil na šírku jedného metra, vystrčil hlavu dopredu, dťbol prstom do Bartolomeja, ktorý sa ani nezapotácal, hoc by tým otcovi radosť urobil, a autoritatívne na neho zreval: Mladý muž, čo to trepete? Čo vás oprávňuje takto pristupovať k takej závažnej veci, ako sú pytačky? Kto vám povedal, že je to iba formalita? A Bartolomej, ten všivák... och, nemala som si ho fakt brať... mu odvetil: Gynekológ! A smial sa tak, že slinami môjho otecka, neboráka, popľul. Nemali sa radi. Kým sa ocko neodobral na večnosť. Dám krk na to, že z obláčika pri nebeskej bráne, na ktorom teraz sedí, kričí vo veršoch, Bartolomej, len sa smej, tebe dôjde para, keď

ťa parom skára! Vieš, môj apuka bol duša poetická, – Margitka si usrkne z ovocného čaju a zahľadí sa na vás očami, z ktorých trčia otázniky sádzané tučným písmom. Máte čo robiť, aby ste nevybuchli do smiechu. To by Margitka zobrala osobne.

– No a keď moja mama umreli... chůďa, taká bola... kosť a koža, keď si ju Pánboh povolal... môj Bartolomej ani na pohrebe nebol! Zastihla ho na služobnej ceste snehová kalamita, nuž sa ani na poslednú rozlůčku so svojou drahou svokrou a mojou mamičkou nedostavil. Myslíš, že si trhal vlasy? Už vtedy vlastne žiadne nemal... Že nemohol kvôli tomu spávať? Čerta starého! Počula som, ako vraví komusi do telefónneho slůchadla, kto sa ho pýtal, prečo nebol ani na kare: To viete, veľa práce a na zábavu čas nezostáva. No, čo by si povedala? Je to necitlivé, arrogantné zviera... a ver, že týmto výrokom ubližujem celej faune! Dana, veď povedz, čo máš z chlapa, ktorý ti je na dve veci? Na lajno a na nič?!

– Ja neviem, Margitka, s chlapom ťažko, ale bez chlapa ešte ťažšie. Občas. To mi ver, som trinásť rokov rozvedená. Ja o tom čosi viem, – snažíte sa udržať kamarátku v pozemskej rovine, aby vám nezbehla do astrálnej, z ktorej ju len tak ľahko za nohy nik nestiahne, no ona na vás hľadá ako na vypálenú žiarovku.

– Ani netušíš, aká šťastná by som bola na tvojom mieste.

– Tak sa rozveď, keď si to myslíš, – zarypnete do nej, nech sa spamätá. Zjavne nevie, čo hovorí. Ako by aj mohla, keď nikdy nežila sama.

– Rozviest' sa?! Blázníš? Teraz, keď mám päťdesiatku na krku?

– No a? Čo ak budeš žiť ešte dvadsať, tridsať rokov?

– A to je to! Ja môžem, ale Bartolomej, s tými jeho stravovacími návykmi a vôbec celým životným štýlom, to má, podľa mňa, už zrátané. To by som mu, moja, neurobila. Teraz, keď sa mu môže ktoviečo pritrafiť, mu robiť ďalšie vrásky na čele, – pokrúti Margitka hlavičkou tulenieho mláďaťa a zahľadí sa na

vás s neočakávaným dešpektom. Ako to, že sa neviete vcítiť do kože chorého a slabého muža, ktorého nevyčerpali len nešváry, ale aj spolužitie s opačným pohlavím takmer tri desiatky rokov? Aha, to bude tým, že vy ste toho vášho vyškrtli zo života ešte v minulom storočí.

– Sú veci, pre ktoré by som mu zakrútila krkom, ale keď si pomyslím, že by sa musel po zvyšok života pretĺkať sám...

– Si smiešna! Prečo by mal zostať sám? Myslíš, že by sa žiadna na neho neulakomila? Nie je ešte v zóne ohrozenia.

– Prosím ťa! – vypúli na vás Margitka špendlíkové hlavičky v očných bulvách a pokrúti hrubým krkom. – Čo nepovieš? Vari sa ti ten môj starý zahovára?

– Ale veď ja netvrdím, že sa mi páči! No sú spolky žien, ktoré čakajú na svoju príležitosť na každom rohu. Nezabudni, že pomer slovenských žien a mužov je stále v neprospech nás! A ešte čosi. Muži sa spravidla dožívajú kratšieho veku, takže vdov a osamelých žien neustále pribúda.

– No, nech si ho teda berú! Dám im ho! Ešte im ho aj ružovou mašličkou previažem. Veď by mi ho rýchlo vrátili! Ale ja by som sa postavila proti celému tomu ženskému spolku, vztýčila by som hlavu dohora a dunivým hlasom prehovorila, vážené, reklamácie sa neprijímajú! A zabuchla by som im dvere pred nosom.

– To hovoríš len preto, že ti nič také nehrozí, – poviete a odrazu máte pocit, že si na vaše plecia sadla statná únava. Vystrela si ťažkotonážne nohy, ktoré jej visia až k vašej panve, oprela si hlavu veľkosti červenej dyne na tú vašu, zaťaženú neustále sa hmýriacimi myšlienkami, a chrápe vám do uší.

– Už si videla chlapa, ktorý nevie navariť ani z kuchárskej knihy? Tak to by si mala vidieť Bartolomeja! Včera som prišla domov a on stojí naprostred kuchyne a drží sliepku pod krkom. Kropaje potu mu vystúpi na čelo, žily mu navrú na tom jeho labuťom krku s ohryzkom ako ohryzené jablčko a zuby má

zaťaté ako ja, keď som dvakrát rodila. Najprv som si myslela, že mu od hladu načisto preskočilo. Napadlo mi aj to, že môj muž trpí asociáciou. Ja som pre neho tá vypelichaná sliepka... No rýchlo som sa tej myšlienky vzdala a osvojila si radšej tézu o tom, že môj muž, divadelný ochotník, nacvičuje scénu, pri ktorej Desdemone uniká život pod Othelovým tuhým zovretím krku. No môj muž, veď ho poznáš, má od statného Othela, s postavou zápalky, ozaj ďaleko, mi vraví: Nič nerobím, drahá, len sa snažím pripraviť na večeru sliepku podľa kuchárskej knižky. A tu dobe ten môj piadimužík prstom do roztvorenej stránky knižky, pustí sliepku do kuchynského drezu a po krátkej es pauze číta: Sliepku pol hodiny mierne dusíme.

Vyprsknete do smiechu. Vy mať doma takého chlapa, ofukujete mu aj stoličku. Muž so zmyslom pre humor je dar z nebies. Tak prečo spadol Margitke, a nie vám, do bytu v osobnom vlastníctve? O čo ste vy horšia, že taký ako on sa neušiel aj vám? Vy sa však neodvážite nič namietat'. Margitka pokračuje vo vymenúvaní manželových negatív bez toho, aby si všimla poryvov na vašej tvári.

– Ten si sám nedokáže uvariť ani slaná vodu. Ešte aj tú mu musím ráno čo ráno pripraviť do termosky... teda nie slaná, ale vlažnú, aby sa poriadne vyprázdnil, inak s ním nie je reč. Ak ho nedám na nočník... a to sa hovorí, že láska robí kruhy pod očami, kým šerbel na zadku... ale on ich robí mne po celom tele... čo som ti to? Aha, tak je uštipačný a kde môže, tam na mňa zaútočí. Minule som si dala na tvár bahennú masku. Keď som si ju zmyla, zrúkol od strachu. Jáj, jačal ako zmyslov zbavený, ale som sa ťa zľakol! V tej maske si vyzerala oveľa lepšie. A potom sa smial, keď som sa na neho zaháňala mokrym vechťom, paznecht jeden, – zamračí sa Margitka a cez slamku sŕka viedenskú kávu so šľahačkou.

– A to nie je všetko, – tľapne sa po čele, – spomenula som si, čo mi urobil minulú nedeľu, keď som bola v divadle s kolegý-

ňou. Kým som bola preč, vraj skúšal nový prací prášok. Vypral mi moju blúzku a nadšene mi ju ukazoval, len čo som vstúpila do dverí bytu. Pozri, Margitka, vraví a v očiach mu poskakujú divoké ohníky, vypral som ti blúzku. Pozri, aká je krásna, biela! Zrúkla som na neho, ani som sa nesnažila ovládať sa, Bartolomej, to si urobil naschvál! Mne sa moja blúzka páčila viac, keď bola farebná!

– Zdá sa, že si si za tie roky vypestovala na neho alergiu. Asi si sa naozaj nemala vydávať, – snažíte sa zatĺcť klinec do správnej dierky, vyprovokovať ju k obrane rodinného krbu, no ona len mykne plecóm a zašušle cez slamku.

– Keby som sa vtedy nemusela, aj tak by som sa vydala. Na truc babizniam z našej dediny.

– Ale! A to už prečo? – zaujímame sa. Ožijete, len čo zistíte, že Margitka môže frontálnym útokom prejsť z Bartolomeja na cudzie osoby non grata, ktoré sú vám ľahostajné už len preto, že ste ich nikdy nevideli.

– Staré babky z rodiny a dediny ma štvali. Na každom sobáší, na každej svadbe sa pri mne pristavili, aby mi ironicky povedali, ty budeš ďalšia! Tak som im začala robiť to isté. Ale na pohreboch. A bol pokoj. No vlastne nebol, lebo práve vtedy som otehotnela a Bartolomeja sa celých tridsať rokov nezbavila. Dana, aj tak sa ti musím s niečím priznať. Mala by som sa prepadať od hanby, ale ja za to naozaj nemôžem. Tie myšlienky ma prepádajú hlavne v noci. Predstavujem si, že sa tomu môjmu chlapovi niečo zlé prihodilo. Prídu ku mne domov policajti, takí mladí, svalnatí, s perfektno udržiavanými postavami a chrupom a položia mi účastnícky ruku na plece, aby sa mohli hlbokým hlasom spýtať: Pani, boli by ste taká láskavá a mohli identifikovať telo vášho manžela? Má nejaké zvláštne znamenie? A ja by som im odvetila: Mal. Koktal. A potom sa sen rozplynie a ja si uvedomím, že moje podvedomie je také silné, že sa mi v noci vkráda do sna. Je to odo mňa hnusné, ja viem. Prosím

ťa, nikomu to neprezradí, lebo ak sa to náhodou niekedy vyplní, môžu ma ako bosorku upáliť na hranici, – zašklábi sa Margitka a krátky nos tentoraz strčí do pohára s jahodami a šľahačkou.

– Ja si myslím, – začnete tak jemne, bez toho, aby na vás adresát čo i len hlavu zdvihol, – že to s vami nie je až také zlé. Pozri, iní chlapi sa nechytia ničoho. Ten tvoj sa snaží aj variť, aj prať, aj upratať... len mu to nejde. Mala by si oceniť jeho snaženie, dievča, pochváliť ho, iniciovať ho k vyšším a plnohodnotnejším výkonom, a nie ho zjazdiť ako malého chlapca! Čo ak sa vzprieci a raz si naozaj zbalí svojich sedem sliviek a praskne do topánok?

Margitka sa na vás zahľadí ako na zjavenie. Podvedome si utriete kútky úst. Vy si v nich zvyčajne zabúdate zvyšky kakaa, no teraz narazíte len na drobné chĺpky nad hornou perou. Preklajete kortikoidy, ktoré vás, na druhej strane pri vašej astme, držia pri živote, a zahľadíte sa do špendlíkových hlavičiek Margitky.

– To by som mu neradila, Dana. Ten by prekliat svoje rozhodnutie, hneď ako by padol do oka inej a reagoval by... Máš pravdu, s chlapom na lajno, bez neho ešte horšie. Bartolomej vie, čo má doma. Takú ako ja, kamarátka drahá, nikdy a nikde nenájde! – s riadnou dávkou sebaistoty povie Margitka, distingvovane si utrie ústa pohúžvanou servítkou, odgrgne si do dlane, obráti oči v stĺp na znak ospravedlnenia a postaví sa na odchod.

– Musím už ísť. Nesmiem nechať môjho Bartolomejka dlho čakať. To vieš, on sa o mňa bojí. A je skvelé, ak vieš, že má niekto o teba strach, to mi ver, Dana! A ešte ti čosi prezradím. Chlapi, to aby som ťa upokojila, sú na jednej strane na nič, no na druhej... na všetko! – povie zavalitý súdok na dvoch pilieroch a na výsosť spokojne mľasknúc, vypochoďuje z cukrárne. Aj vy mľasknete. A uvedomíte si, že ešte stále sa máte čo učiť. Hoci aj od Margitky či jej podobným, ktoré neustále kvília, lebo doma nemajú dosť veľké zrkadlo.

Mamina, ty si fakt štepená

2

Predstavte si, že ste dobrovoľnou matkou dvoch synov, ktorí vám dospeli pred očami. Nielenže sa musíte zmieriť s tým, že vám už na dobrú noc nedávajú božtek aspoň na noštek, ale len utrúsia „brú“ a zalezú ako krtkovia do svojej rezidencie, na dverách ktorej je zavesená tabuľka: „Osobám nad štyridsať vstup zakázaný“. Je na vás, či sa stotožníte so skutočnosťou o svojej váhe a pripustíte si i vek, aby ste sa vyhli slovným duelom, ktoré sa odohrávajú za zatvorenými dverami. Oponenti sú, pochopiteľne, jeden pred a druhý za dverami. No a to nie je všetko. Vaši milovaní synovia, za ktorých by ste dýchali, vás v jeden deň tak prudko urazia, až z toho ozeleniete. Kým sa vám do tváre vráti pôvodná farba alabastru, musíte prejsť martýriom sebapriznania. Ako to teda vyzerá? No, povedzme aj takto.

– Mirko, požičiaš mi diskmana do Tatranskej Polianky? Na liečenie...

Netušíte, čo spôsobíte pokojne a prirodzene položenými otázkami. Ďalej sa venujete miešaniu cesta v rýchlokyske, aby ste svojim dvojmetrovým zázrakom upiekli pizzu z kila múky. A tu je odmena! Staršie dieťa vypúli na vás tmavohnedé očká, črty inak asketickej tváre mu stvrdnú, akoby ich práve zo žuly vytesal, krk natiahne dopredu, rozkročí sa, ruky mu ovisnú a venuje vám pohľad útočiacej mamby zelenej.

– Mamina?! Ty si sa na rozume pomiatla! Tebe? A diskmana? Nikdy! Ešte dnes mám v čerstvej pamäti, ako si zaobchádzala

s mobilom, čo som ti kúpil z prvej výplaty. A práve na balkóne, v tom vašom babinci, v liečebni! Zašliapla si ho celou tou svojou mamuťou váhou a on len zachrapčal. Bolo po ňom, chudákovi, ani dvoch týždňov sa nedožil.

– Ja... – kokcete, snažíte sa o obranu, no vášmu dieťaťu sa rozkmitajú obe horné končatiny, akoby mu niekto na chrbte stlačil tlačidlo OFF a so stále naširoko rozkročenými bocianími nohami sa pohupne v oblasti panvy.

– Nie, nie, nie! – šibrinkuje pred vami prstekom s doguľata ohryzeným nechtom. – Zničila si tolko vecí! No len si spomeň, ako si zaobchádzala s ovládačom televízora! Ak ti nespadol tisíckrát, ani raz! Týždeň sme ho hľadali, kým sme ho nenašli v chladničke, kam si ho omylom strčila v tuhom zamyslení. Čo v chladničke! Ty si ho z údajnej prepracovanosti strčila rovno do mraziaceho boxu! Zlikvidovala si ho! To je jedno, že už bol starý! Ale funkčný. Teda aspoň do okamihu, kým si ho nedala zmraziť!

– Ale veď ja som len... – chcete čosi naznačiť, no váš dvojmetrový pokladík si sadne na sedačku v obývačke, vloží si blondávu hlavu do veľkých dlaní a krúti ňou ako ventilátorom.

– A nezabudol som ani na to, ako si zavolala opravára práčky, ten ju rozobral, a keď v nej našiel železko z tvojej podprdy, nastrčil dľaň a zinkasoval od nás štyridsať eur. Taký si ty fakt technický talent!

– No, to sa mi stalo len jedenkrát.

– A čo opravár televízorov? Prišiel, strčil šnúru od televízora do zástrčky, vyúčtoval si za cestu a inštaláciu prijímača a my s brachom sme mali namiesto výdatného ľahký nedelňý obed len preto, že si od nás vyinkasoval nekresťanské prachy!

– Miško, mal by si vedieť, že... – snažíte sa dostať k slovu, brániť sa tým, že nie každý vie všetko, no vaše dieťa, ktoré vám potrebuje dokázať váš technický analfabetizmus, je v „ajfri“ a chce vám to zrútať za celé roky.

– No a pripomeňme si moment, keď si vyrazila špirálou celý barak.

– Boli to len poistky... – chabo zaševalíte a previnilo ďalej stojíte nad sediacim potomstvom, na ktoré sa nevzťahuje žiadna záruka.

– Odpálila by si aj nálož, mamina, pochop, že tebe do rúk nič technické nepatrí. Skončilo by to ako s rádiomagnetofónom, ktorému si odtrhla gombíky.

– Ale veď to bol čínsky výrobok a ja som... – trasiete krkom a chcete opustiť obývačkovú arénu, stále s rýchlokysnou misou v náručí, no dieťa nešťastné, ktoré vám v pôrodnici museli podhodiť, nemilosrdne pokračuje.

– Povedz mi, no len povedz, ktorá mama kladie na reproduktory a video črepníkové kvetiny a zalieva ich tak hojne, až pretečú na techniku a zničí ju?

– Ja... ja... – snažíte sa zalistovať v plejáde vašich priateľiek-mám, no žiadna vám v tej rýchlosti, pod tlakom, ktorý je na vás vyvíjaný, nezíde na um.

– No vidíš! Si ojedinelý zjav, mamina! Si fakt prudko štepená proti technike! Nedávaš pozor na také drahé veci, a keď niečo pokašleš, ešte je ti to aj smiešne! Keď si akože omylom nechala v kuchyni vypustené morské prasiatka, mohla si ich zabiť! Prehryzli šnúru od mikrovlnky a kto ju niesol potom do opravy? Kto bol s morčatami u veterinára? No, ty nie! Ty veru nie!

– Ja som... vieš... – stále sa vám nedostáva bohatšej slovnej zásoby, na ktorú ste inak taká hrdá. Mozgožrút sa vám smeje až odkiaľsi z temena hlavy, kam si vyliezol na moment, nadýchať sa kyslíka, aby znovu zaliezol dovnútra vašej hlavy.

– Na vianočný stromček pokojne kúpiš od trhovníkov žiarivky, ktoré vyhodia poistky, do mikrovlnky strčíš... pochopiteľne, zase omylom, či nedopatrením, ako to ty vravíš, polystyrénový tanierik s natural ryžou a ešte sa uškieraš, keď sa tie dve veci

zlejú do jednej a môj brat Lacko potom drhne mikrovlnku celé dopoludnie.

Nohy vášho syna, na ktorých by sa udržal na hladine jazera aj bez pádlovanía, sa vyštvávajú až na stenu. Jeho chlupské telo sa vyvalí na celú sedačku a to dieťa, ktoré ste osem mesiacov poctivo kojili, na vás teraz hľadí s dešpektom, z ktorého by sa dala postaviť Maracana.

– Ja nič, len som sa chcela spýtať na diskmana. Aj tak ho už roky nepoužívate. Máte iPad a... apropos, ja som vám ho kúpila... a mne stačilo povedať nie a ja by som to pochopila, – povieťe naoko urazene a zberáte sa do svojej kóje, z ktorej sa šíri podivný smrad spáleného mäsa. Aha, zabudli ste vypnúť novú elektrickú rúru, v ktorej sa pôvodne piekli zemiaky, toho času carboneum.

– Musel som ti to vysvetliť, inak by si si mohla myslieť, že som škrob a nechcem ti na liečenie nič požičať. Ale ja viem, že by si nám ho buď niekde odpásla, alebo by si z neho urobila plácačku pre železničných výpravcov. Mamina, nepožičiam! V záujme tvojej a našej bezpečnosti bude rozumnejšie, ak sa nebudeš technických vecí vôbec chytať, – povie Miško. Nasype si do dlane hrsť búrskych orieškov, pričom mu pár vypadne z deravej dlane na podlahu, no on sa tvári, že nič nezbadal. A teraz by ste mali prejsť do ofenzívy.

– Pozbieraj to! Ale okamžite! Vari si nemyslíš, že to urobím ja za teba!

Kým stihnete dokončiť myšlienku, vaše dieťa radostné prevráti oči hore stĺpkom, silnými prstami nešikovne zbiera do rúk oriešky a strčí si ich aj so špinou zo zeme do priepasti na tvári. Nadvihnete obrvy, no nikoho vo vašej domácnosti váš duševný poryv nezaujíma. Jediné, čo zaregistrujete, sú dva prsty na pravej ruke vášho syna, ktorými naznačuje veľké V, čo chápe aj ten najväčší laik. Víťazstvo. Netušíte, či ho pripísal vám, alebo sebe.